

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק י"ט, תצא א' וסיום מס' חולין – שכר מצוה בהאי עלמא ליכא

השאלות	הביאור	
גמ'	מהו הה"א שטהרת המצורע דוחה שילוח הקן?	היות שיש בשילוח בקן ענין של רחמים ("על קן צפור יגיעו רחמיך"), ובטהרת המצורע יש ענין השלום בין איש לאשתו, ה"א שרחמים על האדם עדיף מרחמים על האם, וטהרת המצורע עדיף טפי.
	ומהו המסקנה ש"שלח תשלח מ"מ"?	ע"ז או' הכתוב ש"תשלח מ"מ" ששילוח הקן עדיף טפי, והסיבה הוא לכוף את יצרו, לכוף מדת הרחמים שלו ולקיים מצוות הקב"ה.
משנה	מהו הקשר בין ב' חלקי המשנה?	מזה שטהרת המצורע אינו דוחה שילוח הקן (כנ"ל), אנו לומדים ששילוח הקן איננה מצוה "שבין אדם לחבירו", וא"כ השכר המדובר פה אינה "פירותיהן בעוה"ז" אלא לעוה"ב, והמשנה מלמדת ששכר המצוות "שבין אדם למקום" הוא לעוה"ב, אף שמצוות "שבין אדם לחבירו" שכתן הוא בעוה"ז.
	למה צריכים פסוק בכיבוד או"א, ואין למדים א"ז בק"ו משילוח הקן?	לפי שהם ב' דברים נפרדים: שילוח הקן הוא מהמצוות "שבין אדם למקום", וכיבוד או"א הוא מצוה "שבין אדם לחבירו".
תניא דבי ר' יעקב	חולק על סתם משנה	דעת המשנה ששכר המצוות "שבין אדם למקום" הוא לעוה"ב, ושכר מצוות "שבין אדם לחבירו" פירותיהן בעוה"ז. ר' יעקב פליג ע"ז וסובר שגם מצוות "שבין אדם לחבירו" שכתן הוא לעוה"ב.
	מה ההכרח להביא מצות כבוד או"א ולא מספיק ללמוד משילוח הקן?	הראי' של ר' יעקב הוא דוקא מכיבוד או"א, שהוא מצוה שבין אדם לחבירו שבזה הוא חולק עם הסתם משנה. (וראה בקטע הבא בענין הכוונה)
	מהו הראי' מהסיפור, לכאו' אפ"ל שהי' להבן כוונת הפכית ולכן לא קבל שכר?	היות שמדובר במצוה שבין אדם לחבירו אינו נוגע כוונת מקיים המצוה, מה שנוגע הוא רק תועלת הפעולה, ובנדו"ד כיון שקבל האב את הגוזלות הרי נתקיים המצוה ומגיע לו שכר. ומזה שנפל ומת ה"ז ששכר מצוות (גם "בין אדם לחבירו") בהאי עלמא ליכא.
רמב"ם	למה פסק כר' יעקב שהוא דעת יחיד ולא כסתם משנה?	הרמב"ם ס"ל כהמשנה בחולין ופאה. וזה שכ' שמתן שכתן של מצוות לעוה"ב מדבר במצוות "שבין אדם למקום" שבזה כ"ע ס"ל ששכתן לעוה"ב. ואפי' המצוות "שבין אדם לחבירו" ששכתן בעוה"ז ה"ז רק "פירותיהן", אבל סוף השכר "הקרתן קיימת" הוא לעוה"ב.
	אם מדובר ביעודים גשמיים, למה אינו מפ' "למען ייטב לך וגו'" באותו אופן ג"כ?	היעודים גשמיים אינם שכר לאחרי המצוה אלא הכרח וחלק מקיום התומ"צ, והיעודים גשמיים הם פרקטיים והשכר הוא שלא בערך. וכנ"ל שבמצוות "שבין אדם למקום" הרי יש שכר ולא רק יעודים גשמיים.
	למה אינו מביא הפסוק דכבוד או"א, ומביא רק הפסוק דשילוח הקן?	לפי שמדבר על מצוות "שבין אדם למקום" ששכתן הוא לעוה"ב, וכיבוד או"א הוא "בין אדם לחבירו"